Ірина Дуценко

Як зайці мисливця спіймали

ІРИНА ДУЦЕНКО

ЯК ЗАЙЦІ МИСЛИВЦЯ СПІЙМАЛИ

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ „ВЕСЕЛКА“
Київ 1966

МАЛЮНКИ В. ЛЮДВІКА

Якось зимового вечора старий вусатий заєць розповів зайченятам велику дивину.

Зараз ми розкажемо її вам!

Рано-раненько двоє зайченят вискочили на сніг погулятися. Вони ганялися одне за одним і перекидались через голову, бо зайченятам то найкраща забавка у світі!

Так розгулялись малі шибеники, що збудили стареньку білку,— а вона б залюбки ще поспала у своєму теплому кубельці

Стрибнула білка на гілку, хотіла налякати пустунів. І зненацька вгледіла мисливця, — а їй згори, з високої сосни, все добре видно.

— Тікайте, мисливець іде! — гукнула білка зайченятам.

Оглянулись малі — самі побачили: йде мисливець на лижах! Далеко ще, так у зайців-бо очі страх видющі, кращі од біноклів. Роздивились мисливця як зблизька — страшний такий: вусатий, бородатий ще й патлатий! Іде та так і зирить: чи не видно заячих слідів?

Ударилися зайчики тікати. Бігли, бігли,

тікали, тікали — та й не стямились, як налетіли на свою зайчиху-маму. Вона давно шукала їх усюди в лісі.

— Ми бачили мисливця! — гукнули зайчики обоє враз.

— О! — промовила зайчиха і так високо підняла вуха, що зайченятам довелось би стати одне на одного, аби дістати їхніх кінчиків. — Як так, то треба скликати усіх зайців на раду!

Подались вони всі троє збирати заячу раду...

Розвісили зайці вуха, стали думати: що діять, коли в лісі мисливець з'явився?

Погомоніли, погаласували, а далі й вирішили: тікати хто куди!

Тоді саме білка стрибала по деревах і ненароком опинилась на тій раді.

— Ех ви, страшки́ нещасні! — кинула вона згори зайцям. — Як що, то зразу вже й навтікача! Чи це ж гоже?

— А що маємо робити? — обізвалися зайці. — Навчи нас, коли така мудра!

Білка пирхнула.

— По-моєму, треба спіймати мисливця! — сказала вона.

Почувши це, зайці мало не вмерли з переляку. А потім отямились, ударили себе по лобі і аж підскочили з утіхи — надумали-таки!

Поставали вони всі один за одним і давай стрибати слід у слід.

І послалися за ними на снігу невидані сліди: великі та глибокі — аж ніяк на заячі не схожі. Он що вигадали довговухі!

А мисливець ходив-ходив лісом — ждав, бачите, чи не набіжить, бува, на нього який необачний заєць. Коли гляне — на снігу великий та глибокий слід прослався!

А мисливець той, треба вам сказати, був собі хвалько та недотепа несусвітний. Інакше він одразу зміркував би, що й до чого!..

От як побачив він такий великий слід, то так зрадів, аж шапка йому догори підскочила. Подався ж він тими слідами. Іде та радіє:

— От звіра я оце вполюю! Такого здоровенного та ситого, що всі сусіди збіжаться дивитись! Вже ж їм такого не знайти ніколи! Це мені пощастило, бо на те я знаменитий мисливець!

Отак примовляючи, йде та йде, іде та йде. Попойшов по сліду не трохи, та тільки все

дарма, — не так той слід зайці позаплутували, щоб легко дійти ладу! Слід є, а звіра нема — краще б навпаки!

Утомився мисливець, рукавицю згубив. Одначе йде-таки далі — не вертатися ж додому впорожні!

А далі вибився з сили, впав під сосною та й не підведеться.

— Посиджу,— каже сам до себе,— трохи одпочину, а тоді як візьмуся йти — не втече од мене звір!

Ви ж уже знаєте, який із нього був хвалько!

Сидів він під сосною, тішився, про великого звіра мріючи, та й... заснув.

Виступили тут із-за кущів хоробрі зайці,— адже це були перші в світі зайці, що наважились піймати мисливця! Підійшли вони до недотепи.

— Ну, то як же ми його ловитимем? — спитався один заєць.

— Ото чудний, та ми ж уже його спіймали! — одказав другий. — Дай лишень візьмемо в нього мотузка, прив'яжемо його міцненько до сосни, щоб він, бува, не втік.

Найсміливіший заєць, — той, що з предовгими вусами, — навшпиньки підійшов до мисливця і витягнув з кишені мотузка.

— Іди допоможи мені, — поманив він приятеля.

— А хто ж пильнувати буде? — стиха озвався той, визираючи з-за кущів.

Снилось мисливцеві, що піймав він величезного гладкого звіра та й веде його на мотузку додому. А тим часом заєць його мотузком самого заперізував та все цупкіш до дерева прив'язував. Наприкінці ж узяв та й зав'язав мотузок на три вузли для певності.

А коли діло було зроблено, то білка, котра дивилася за всім тим із дерева, зірвала велику шишку та й кинула просто на голову мисливцеві.

Пробудився мисливець, закліпав очима, смикнувся звестись, та ба — мотузок не пускає! Витріщив він очі з дива — бачить: круг нього зайці скачуть, регочуться, а згори білка шишками кидається.

Зрозумів він тоді, що його спіймали зайці. Ніколи не лучалось йому більшої ганьби!

Поглянув округи — не бачить нівідкіль собі рятунку. Обернувсь він тоді до зайців та й давай їх благати-молити:

— Зайчики любі, зайчики милі, пустіть мене на волю! Тепер я скільки житиму, ніколи не піду на лови! Зарікаюся полювати вас, бідних зайчиків, стріляти! Та й який із мене мисливець — самі ж ви бачите!

Ну й що було зайцям з невдахою чинити? Змилосердились вони над ним.

— Ну, добре вже! — сказав йому найхоробріший вусатий заєць. — Відпустимо тебе, але дивися, більше нам не попадайся!

І таки справді, більше ті зайці ніколи того мисливця не бачили.

Ось яку дивину розповів зайченятам старий вусатий заєць!

6 коп.

Для дошкільного віку

Дуценко Ирина Игоревна
КАК ЗАЙЦЫ ОХОТНИКА ПОЙМАЛИ. СКАЗКА
(На украинском языке)

Редактор *Є. А. Горева.* Художній редактор *С. К. Артюшенко.* Технічний редактор *Ф. Н. Резник.* Коректор *Т. О. Кришна.* Здано на виробництво 16. II. 1966 р. Підписано до друку 9. IV. 1966 р. Формат 70×90¹/₁₆. Фіз. друк. арк. 1. Умови. друк. арк. 1,17. Обл.-вид. арк. 0,88. Тираж 75 000. Зам. № 240. Папір офсетний № 2. Ціна 6 коп. Видавництво «Веселка». Київ, Кірова, 34. Друкоофсетна фабрика «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР. Львів, Зелена, 20.

7—6—1
707—66—М